

BUITEN

18^E JAARGANG N^O. 22

ZATERDAG 31 MEI 1924.

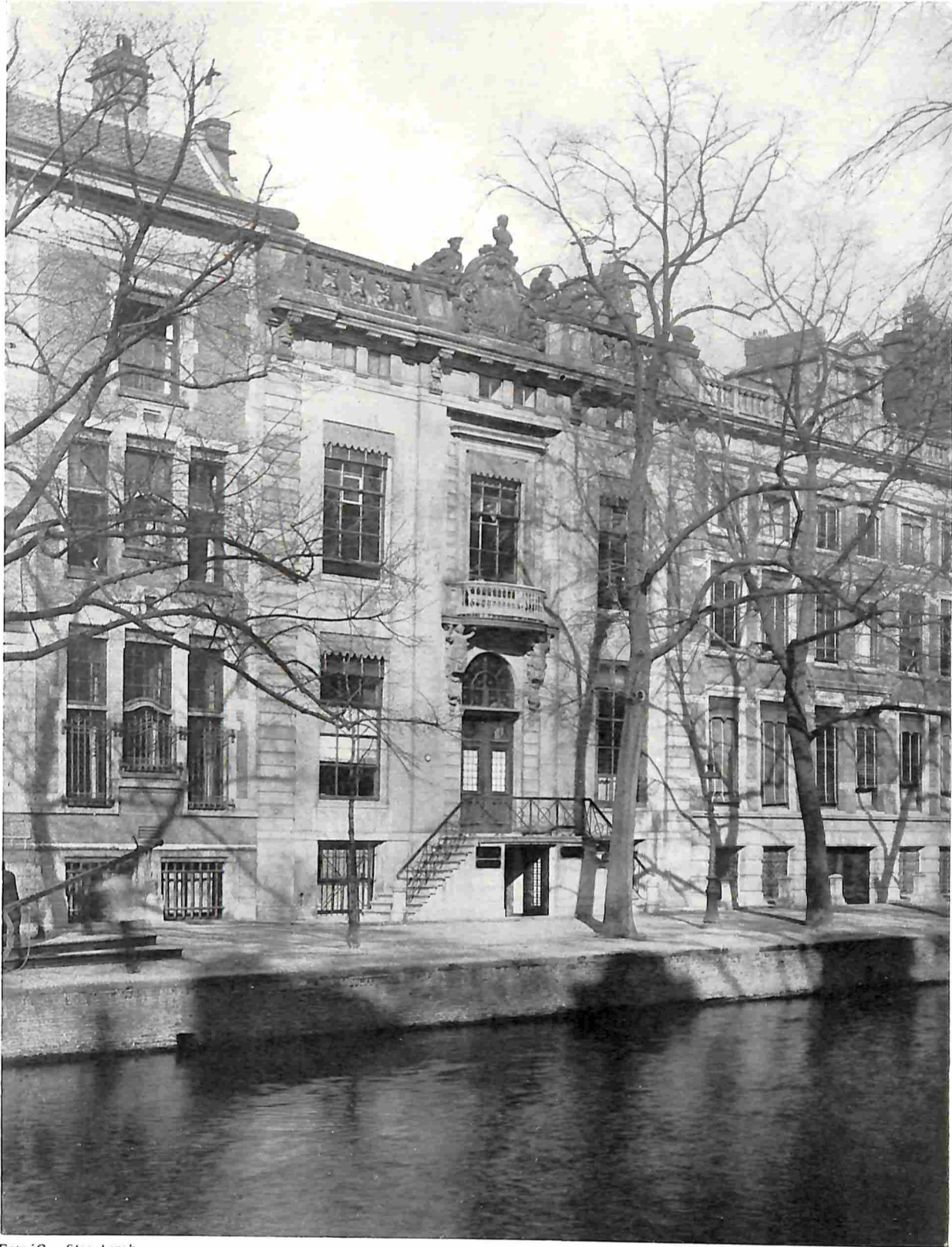

Foto C. Steenbergh.

PATRICISCH HUIS AAN DE HEERENGRACHT TE AMSTERDAM.

BUITEN

Geïllustreerd Weekblad
aan het Buitenleven gewijd

Redacteur: Mr. A. LOOSJES.

INHOUD:

PATRICISCH HUIS AAN DE HEERENGRACHT TE AMSTERDAM, ILLUSTRATIE.	BLZ. 253
DE AMERIKAAN, DOOR J. VAN DER VEEN (6) (SLOT) ..	254
DE DUIVEL EN DE VROUW, NAAR EEN RUSSISCHE SAGE, DOOR E. G. VAN BOLHUIS	255
TROPISCHE PLANTENGROEI AAN DE RIVIERA, DOOR J. TEN KATE, GEÏLLUSTREERD	BLZ. 255—261
HET ORDALIE VAN BAUCK YUCKEMA, DOOR WOUTER VAN RIESEN	BLZ. 256
VAN EEN DICHTER DIE EEN GEWOON MENSCH WORDEN WOU, DOOR RALPH SPRINGER	258
OP ROOF UIT, DOOR A. DE HULLU	260
DUEL OP DEN HOORN, DOOR M. KRAMER	261
BLOESEMWEELE IN HET VADERLAND, DOOR A. L., GEÏLLUSTREERD	BLZ. 262—263
ONTVANGEN BOEKEN	262
HOEVEN EN KLAUWEN, DOOR G. D. ROBERTS (I) .	BLZ. 263
VOORJAAR AAN DE LAHN BIJ LIMBURG, ILLUSTR. ..	264

BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.

Men gelieve alles wat de Redactie of de Administratie van dit weekblad betreft te adresseeren aan de Uitgevers Scheltema & Holkema's Boekhandel, Rokin 74-76, Amsterdam, met de toevoeging: „Voor de Redactie” of „voor de Administratie van het Weekblad Buiten”. Duidelijke naam en adresvermelding wordt verzocht ook achter op de foto's.

De uitgevers verzoeken beleefdijk dit blad te noemen als men naar aanleiding van eene advertentie, een aanvraag of een bestelling aan een adverteerder doet.

Afzonderlijke nummers: Prijs 40 cts.

DE AMERIKAAN

6) (Slot)

door

J. VAN DER VEEN.

VII. SIETSKÉ.

CASPAR dacht aan het onderhoud met Theo terug met zeer gemengde gevoelens. „Hij is wat erg bezorgd voor zijn uiterlijk en hij voelt de dingen niet zeer diep, maar hij is een verstandige kerel geworden. Misschien heeft hij wel gelijk, en is hij beter geschikt om haar gelukkig te maken dan ik”. Zoo dacht hij. Had Theo misschien ook gelijk gehad met zijn bewering, dat hij, Caspar, in zijn gevoelens jegens Marie wat overdreven, wat naïef was? Neen, zei een stem in zijn binnenste, zijn liefde voor Marie was oprecht, zuiver en groot geweest, en het lag aan een fout in Theo's levensbeschouwing, dat hij zoo'n liefde niet kon begrijpen. Was het waar, dat Marie door haar aanleg en opvoeding niet geschikt was voor het leven in de prairiën? Hij dacht aan het harde, sobere leven, dat hij daarginds geleid had, hij dacht aan de zwijgende oneindigheid der vlakten van het Noordwesten en hij verwonderde zich, dat hij die nuchtere vraag nooit aan zichzelf gesteld had. Daarginds was hij toch gewend geweest, om alle bezwaren van een onderneming rustig en met helderen blik te beschouwen, en hij wist, dat tegenspoed hem nimmer had kunnen krijgen, juist omdat hij bij het maken van een plan met allen tegenspoed rekening had gehouden. Was het dan toch waar, dat hij in zijn liefde voor Marie wat kortzichtig, wat onpraktisch, wat overdreven was geweest? Deze vraag bleef onopgelost in zijn gedachten hangen. En er was nog iets anders, wat zijn twijfelingen vermeerderde. Hij constateerde met eenige verbazing, dat hij zich niet diep ongelukkig gevoelde. Zeker, hij

voelde een ontgoocheling, het had hem ernstig getroffen, dat hier alles zoo geheel anders liep, dan hij gedacht had, het besef, dat Marie onherroepelijk voor hem verloren was, gaf hem een gevoel van groote leegte, van een onherstelbaar verlies, maar zijn heele bestaan, het doorleven van al de indrukken, van al de oogenblikken van den langen dag werd niet beheerscht door een smartelijk verdriet, dat hij in deze omstandigheden als iets normaal zou hebben aanvaard. Toen dit besef klaar bij hem wakker werd, kwam nog een andere vraag zijn onrust vermeerderden. Als zijn liefde voor Marie niet diep en sterk was geweest, als hij de kracht van die liefde, door haar als een kasplant te cultiveeren, op den duur verzwakt had, zou hij dan met een meer onpartijdige blik op andere vrouwen, ergens anders hebben kunnen vinden, wat hij nu uitsluitend in de herinnering aan Marie had gezocht? Met andere woorden, was de cynische houding van Theo tegenover de vrouwen, die hij indertijd zoo heftig had afgekeurd, was die houding ten slotte meer natuurlijk, meer mannelijk en meer waar? Diep in zijn hart kwam iets tegen deze beschouwing op. Maar de opgeworpen vragen bleven rondspoken in zijn hoofd en ten slotte gaf hij het op, om de gedachten, die hem bestormden, tot klaarheid te brengen. Hij riep al zijn energie te hulp en het gelukte hem, zijn denken over dit onterwerp het zwijgen op te leggen. Den volgenden morgen voelde hij zich na een nacht van rustigen slaap wonderlijk opgefrischt. Na het ontbijt maakte hij een wandeling in de omgeving van het plaatsje en nam daarbij afscheid van alle bekende plekjes, want dien middag zou hij Noordward verlaten, misschien voor altijd. Toen hij terugkwam in zijn hotel, vond hij Sietske, de dochter van den hotelhouder, bezig in het café. Hij kende haar, ze hadden samen school gegaan, hij had haar altijd behandeld als een kameraad, met wie hij gaarne praatte, maar die hem overigens vrijwel onverschillig liet. Hij zette zich aan een tafeltje bij het raam en Sietske kwam naar hem toe. Ze stond op eenigen afstand stil en zei iets onverschillig over het weer of over de drukte in het hotel of over eenig ander onderwerp, waarover men spreekt, als er over niets te spreken valt. Wat ze zei, drong nauwelijks tot Caspar door, en terwijl hij haar aankeek, vergat hij er op te antwoorden. In de onzekerheid zijner gedachten voelde hij plotseling behoefte, om in het leven buiten hem naar afleiding te zoeken. Toen zag hij ineens, dat Sietske een mooigevormd meisje was. Ze wasforsch gebouwd voor haar vijftienvintig jaar, ze had overvloedig donker haar, een onberispelijk blanke huid en een levendig gelaat met grijze oogen, wier heldere blik sprak van verstand en zelfbewustheid. Het helderwitte schortje stond haar koket en het viel Caspar op, hoe de kleur der huid van haar slanke handen een indruk gaf van rust en reinheid. Caspar was niet gewend, langen tijd te wachten, eer hij zijn gedachten in woorden uitte. „Zeg, Sietske, waarom ben je eigenlijk nog niet getrouwd?” vroeg hij ineens. Haar oogen stonden volmaakt onbeweeglijk, toen ze antwoordde: „De koffie is klaar. Je drinkt ze zeker met suiker en melk?” Hij deed, alsof het antwoord volkomen op zijn vraag klopte. Toen keek hij naar buiten en trommelde met de vingers op tafel, terwijl zij koffie ging halen. Ze kwam terug en zette met rustige bewegingen het kopje voor hem op tafel. „Wanneer ga je naar Amerika terug?” vroeg ze belangstellend. Nu was de beurt aan hem. „Neen, dankje”, zei hij. „ik wensch er niets anders bij te gebruiken”. Ze lachte en liet haar witte tanden zien. Ze draaide het blaadje in haar handen en hij zag, hoe de welgevormde onderarm uit haar korte mouw tevoorschijn kwam. „Ik had eigenlijk gedacht, dat een meisje als jij al lang getrouwd zou zijn,” begon hij, alsof dat onderwerp nog nooit tusschen hen aangeroerd was. „Och,” lachte ze, „'t is de moeite niet waard”. „Wat niet, het trouwen?” „Nee, ik bedoel de jongelui van tegenwoordig, ten minste de jongelui, die je hier ziet. De meesten zijn boeren, die over niets anders weten te spreken, dan koeien en schapen. En de jongelui hier in het dorp blijven allemaal thuis hangen, ze zoeken een baantje, ze zorgen voor een mooi boordje en een mooi jasje, en doen in hun vrijen tijd niet veel anders dan voetballen. Neen, dan blijf ik maar liever in het hotel”. Caspar voelde zich gestreeld. Hij was tenminste niet thuis blijven hangen. En toen merkte hij, dat haar blik met welgevallen op hem rustte. Hij was in een stemming, dat het hem goed deed. Toen hij haar aanzag, vielen hem weer op haar fraaie grijze oogen, haar expressief gelaat en de reine handen. Het roerde hem ongekend. Tot heden had de herinnering aan Marie hem beheerscht en als hij met andere vrouwen in aanraking kwam,

had haar geïdealiseerd beeld tusschen hem en die anderen gestaan. Thans was er ergens in zijn gedachten een leegte en nu de vereering voor de vrouw, die hij liefhad, was weggeval- len, nu zag hij ineens in het verleidelijke meisje tegenover zich *de* vrouw. Het was iets prettigs, maar hij was een voorzichtig man en onderging de emotie met eenig wantrouwen. ☞ „Mijn broer woont in Calgary, hij is getrouwd en schrijft mij in elken brief, dat ik bij hem moet komen,” ging Sietske door. „Vader en Moeder houden me liever hier, maar ik heb grooten lust, toch te gaan. Het lijkt me daar veel prettiger dan hier. Daar kun je ten minste met hard werken wat bereiken, hi r ga je alle dagen hetzelfde paadje. Is *Am*erika een mooi land?” „Prachtig,” zei Caspar uit den grond van zijn hart. ☞ Het deed hem goed, den lof te kunnen zingen van zijn tweede vaderland. Hij had ansichten in zijn zak van Winnipeg en liet ze haar zien. Toen haalde hij nog andere voor den dag van Regina, van Toronto en van New-York. Hij toonde haar Woolwrth-building, het hoogste gebouw der wereld, hij vertelde haar van de negen-en-vijftig verdiepingen en van het krioelen der menschen in het gebouw, dat een groote mieren- hoop geleek. „Dáár ben ik geweest,” zei hij en wees haar een kamer op de vierenveertigste verdieping. „Iemand, dien ik moest spreken, had daar zijn kantoor. Ik snorde met de lift langs al die verdiepingen en toen ik eindelijk voor dat raam stond, lag het uitgestrekte panorama over de huizen der wereldstad als een plattegrond voor me”. ☞ Ze leunde met haar armen op de tafel en ze keken beiden, zij naar de vierenveertigste verdieping van Woolworth-building, en hij naar de fijne krulletjes in haar nek, waar de blanke huid verleidelijk tusschen door blonk. Hij was een gezonde jonge man van vijftientig, hij had jaren van harden arbeid achter den rug, en de laatste dagen hadden hem een ernstige ontgoocheling gebracht. Ineens boog hij het hoofd en drukte zijn lippen op het blanke stukje huid daar vóór hem. ☞ Zij schrok en trok haar hoofd onmiddellijk terug. Hij moest niet denken, dat ze zich zoo maar door den eerste den beste liet kussen. Toch was ze niet ernstig beleedigd, ze zei alleen maar met een strak gezicht: „Je bent een mooie geworden daar ginder, hoor!” „Daar zou je je toch in kunnen vergissen,” zei hij. ☞ Ze keek hem aan, eenigszins verwonderd over den ernst, waarmee hij antwoordde. Maar hij praatte over wat anders, zij deed eveneens, doch bleef nu op een behoorlijken afstand. Hij begreep zichzelf niet, hij was ontevreden over zijn gedrag, en toch klopte in zijn polsen de blijdschap, dat hij leefde. Toen dacht hij er aan, hoe de rustige stem van Theo gezegd had: „Richt je kop op, en je zult zien, hoe spoedig het leven je weer zal toelachen”.

VIII. FINALE.

☞ Drie dagen later stond Caspar aan de verschansing van de „Nieuw-Amsterdam”, die zich langzaam losmaakte van de Wilhelminakade en met onzekere bewegingen haar weg begon te zoeken op de wateren van de Nieuwe Maas. ☞ Het was nog vroeg in den morgen. Achter de groote bogen der Maasbrug teekende een rossige gloed de plaats, waar straks de zon op zou komen. Het Witte huis stak zijn tien verdiepingen pedant uit boven de gebouwen langs de kade. Meer naar links rees de massieve St. Laurens rustig en voornaam omhoog, als natuurlijk opgegroeid uit de omringende huizen- massa. Slapend lag daar de groote koopstad in een ijlen morgen- nevel. Over eenige uren zou ze ontwaken tot het rumoerige leven van iederen dag, maar Caspar zou haar zoo niet weer zien. ☞ Eenige uren later was hij Hoek van Holland gepas- seerd en verwijderde de groote stoomer zich langzaam schom- melend van de blanke duinen, die staag terugweken. In gedachten verzonken oogde Caspar de verdwijnende kust na. Al de gebeurtenissen van de laatste dagen gingen aan zijn geestesoog voorbij. Hij dacht aan het tevreden moedertje van Rick, aan zijn wandeling langs het binnenpad en aan zijn onderhoud met Theo. Dat alles behoorde thans tot het verleden. Hij keerde het oude Europa den rug toe; het had hem, dat voelde hij duidelijk, ook den rug toegekeerd. ☞ Toch vervulde hem een gevoel van weemoed, nu hij de verdwijnende duinen nastarde, waarop de zomerson haar eerste stralen wierp. Hij keerde zich om. Een frissche zeewind uit het westen blies prikkelend tegen zijn wangen. Hij ademde diep. Daar ginds, waar die wind vandaan kwam, lag Amerika, lag Canada. Het leven was er niet gemakkelijk, maar voor den man met levensmoed en energie was het een rijk en veel- lovend land. Hij spande de spieren van zijn armen. Hij had

beide, energie en levensmoed, hij verlangde naar den strijd, hij zou opnieuw beginnen, maar hij stond stevig en vast na alles, wat hij al bereikt had. ☞ Toen dacht hij aan Sietske. Het adres van haar broer in Calgary had hij in zijn zak. Zou hij haar weerzien? ☞ Hij lachte. Het leven was zoo rijk en het bood nog zooveel kansen!

De duivel en de vrouw.

EENS verveelde de duivel zich bij zijn vuur en hij verzocht de goede God van het Heelal, op aarde tusschen de menschen te mogen wonen. Dit werd hem goedgunstig toegestaan en in menschengestalte verscheen de hellevorst onder de aardbewoners. ☞ Het leventje beviel hem wel en naar voorbeeld van den man, wilde hij niet alleen zijn. Daarom zocht hij een vrouw. De domme duivel wist niet, dat juist de vrouwen het leven op aarde vaak tot een hel maken. Had hij beter rondgekeken ... Maar hij zou het wellicht toch hebben gedaan, omdat hij de duivel zelf en geen gewone sterveling was. Zou hij 't dus niet met een vrouw kunnen klaarspelen? Maar hij kende de vrouwen niet. ☞ Nu had de overste der onderwereld het ongeluk een eega te kiezen, van wie booze tongen fluisterden, dat ze een „serpent” was. Met deze vrouw leefde hij in onuit- puttelijk geduld meer dan twintig aardsche jaren. De buurt noemde hem een engel, haar een duivelin. Hij bleef onver- stoorbaar, hij hield van rust en vrede, liet z'n vrouw uitrazen en bedillen, verdroeg, dat zij de zooveelste pantoffel op zijn kop aan rafels sloeg. ☞ Op een dag was zijn bijna volwassen zoon bij zoo'n tuchtiging tegenwoordig. Nu werd het den ouden duivel toch te bar. Hij besloot te vertrekken en niet meer het zilveren feest met zijn dierbare eega te vieren. Hij verzocht den lieven God weer naar z'n vuur te mogen keeren en maakte zich gereed voor den tocht. Natuurlijk dacht hij er niet aan van zijn vrouw afscheid te nemen, daarvoor ontbrak hem de moed. Maar zijn zoon wilde hij alles mede- deelen. ☞ Deze klaagde en de ontroerde vader zocht zijn kind te troosten. Hij kende het leven thuis en kon zijn vlucht toch niet kwalijk nemen. Dat deed de zoon ook niet, maar hij was bezorgd om wat er nu van hem zou worden. ☞ „Wordt dokter”, raadde de oude. „Maar vader, ik heb zoo weinig geleerd.” „Al genoeg”, meende de oude duivel. „Een dokter hoeft niet veel geleerd te hebben. Hij moet de zieken kunnen helpen. En ik zal 't je gemakkelijk maken. Als je mij naast het bed ziet, is de zieke verloren, kom ik zijn zieltje halen voor mijn verzameling — ben ik er niet, dan is het met de patiënt niet ernstig en jij kunt hem met dropwater genezen. Je zult beroemd worden, m'n jongen.” ☞ De zoon volgde de raad van zijn vader en werd binnen enkele jaren een bekend geneesheer. Zijn roem drong door tot het hof. De prinses lag al maanden zwaar ziek, worstelde met den dood, en de oude koning ranselde al dozijnen dokters de hooge slottrappen af, omdat ze met hun geleerde koppen zijn oogappel niet konden genezen. ☞ Eindelijk werd onze jonge beroemdheid ontboden. De oude koning beloofde hem de prinses tot vrouw, als hij haar genas, verwees hem naar den beul, als zijn knap- heid te kort mocht schieten. ☞ Vol hoop begaf de jonge dokter zich in 't weelderige vertrek, waar de prinses in haar zijden bed verziekte. Daar zag hij z'n vader staan. Even verschoot hij van kleur, dan begon hij den duivel te vertellen, dat hij van de prinses moest aflaten, want dat het zijn hoofd zou kosten, als zij niet genas. De aanwezigen bogen het hoofd. Zij zagen de gestalte aan het bed niet en dachten, dat de dokter een geheimzinnig bezweringsformulier prevelde. ☞ De oude duivel bleef onverzettelijk. Zijn kostbare prooi kon hij zoo maar niet loslaten, kostte het dan ook het leven van zijn zoon. Hij had nu eenmaal besloten, en dus — ☞ „Maar vader, als de prinses betert, wordt ze mijn vrouw.” „Jongen-lief, ik kan niet anders.” De oude duivel schudde traag het hoofd. ☞ De dokter ging eenige malen het vertrek op en neer, plaatste zich dan voor zijn vader en vroeg nog eens of deze wilde wijken. „Nee”, was het onverzette- lijke antwoord. „Dan ga ik moeder halen”, besloot de zoon. ☞ Nu werd de duivel onzeker, hij trilde op zijn beenen en toen de zoon zich naar de deur wendde, trok hij zich terug van het bed — vlugger en vlugger week hij achteruit en verdween door den schoorsteen. ☞ De prinses genas en de jonge dokter werd een machtige der aarde.

Naar een Russische sage, door E. G. VAN BOLHUIS.

HET HUIS, HALF VERSCHOLEN ACHTER TROPISCHEN PLANTENOVERVLOED.

TROPISCHE PLANTENGROEI AAN DE RIVIERA.

BIJNA tropisch is de pracht van sommige tuinen aan de heerlijke Riviera, vooral in Menton, Garavan en ook even over de Italiaansche grens. Daar is de voor ieder toegankelijke beroemde tuin gelegen, welke door wijlen Lord Hanbury werd aangelegd; de liefhebber van zeldzame en schoone planten vindt er de mooiste specimina. ☼ Maar ook in andere, veel minder bekende tuinen in deze onvolprezen landstreek valt zooveel te genieten. Dit moge blijken uit de fraaie foto's, in dit nummer gereproduceerd, die de weelderige schoonheid van een tamelijk onbekenden tuin afbeelden; wij danken ze aan de vriendelijkheid van een tijdelijk bewoner. ☼ O ja, ook vele onzer Hollandsche tuinen zijn mooi, en vaak een lusthof met een groote verscheidenheid van Flora's kinderen, die — als het helaas al te dikwijls ongunstige weer geen spelbreker is — veel te genieten geven. Een tuin aan de Riviera is anders, geheel anders, maar heeft voor ons, die aan den zuidelijken plantengroei niet gewend zijn, een wondervolle bekoring. Bewijzen dit reeds niet deze afbeeldingen? En toch — welk een onvolkomen voorstelling geven de platen van deze schoonheid, vooral van haar kleurenpracht! ☼ Reeds aan den ingang bekoort het fijne goudgele bamboeriet, dat als een doorzichtige, drie meter hooge haag oprijst. Het is vriendelijk genoeg om ons een doorkijk te gunnen op den hoogen muur der aloë africana, groene zeesterren gelijk, waaruit roode, bloedroode vuurpijlen spietsen. Dan de zilvergrijze, reusachtige agaven, wier eigenaardige kaarsrechte bloesemstam recht omhoog schiet. In grillige bochten gewrongen staan daar de olijfboomen, met hun zilveren bladerloover ons beschuttend tegen den daverenden zonneshijn. ☼ Nu komen we aan het huis, met zijn fraai, in Moorschen stijl gebouwd atrium. Om het amphitheatersgewijs aangelegde terras staan zes statige palmboomen (*pritchardia philimentosa*) wier schaduw ons heerlijk beschut tegen de reeds felle zonnestralen. ☼ De oude tuinman, die ons rondleidt, de schepper van dezen geheelen tuin, toont ons vol trots de resultaten van zijn werk. Op de borders vol Aäronskelken of op de figues de Barbarie cactussen, die hier en daar uit het helgroene gazon oprijzen, maakt hij ons niet eens opmerkzaam. Maar wel tintelt even zijn oog van rechtmatigen trots, als hij U een prachtig specimen van een Ceder *Deodora* toont, of een *Raphioleppi della couri*, geënt op een Japanschen mistelstam. Of als hij te midden der talrijke

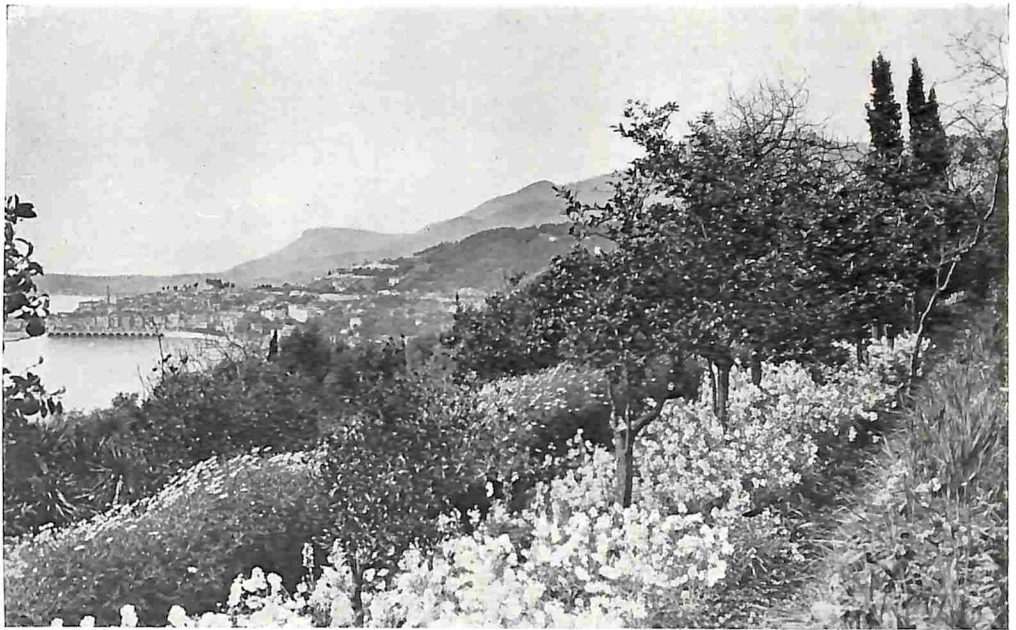
cactussoorten Uwe aandacht vestigt op een *Agave Victoria*, wier wit-omrande, korte pioenroosachtig gevormde bladen een eigenaardig decoratief effect maken. ☼ In de schaduw van de pergola, dicht begroeid met *Budleya horticultata*, zien wij de schoone, wel onderhouden groene terrassen trapsgewijs naar boven stijgen. Hier en daar een *Brahea-Rohestipalm* met zilverachtig waaierblad, een *Gynista alba*, een *Phoenix canariensis macrocarpa*, een *Phorcoya* of een bordes vol *anthymis*. Heerlijk koel murmelt een bergbeekje er doorheen. ☼ We gaan naar boven door smalle laantjes met sinaasappel- en citroenboompjes, tot we aan het tuinhuisje komen, aan de koele bron. Daarachter enkele statige ceders. Tusschen hunne stammen tintelt het fijne blauw van de Middellandsche zee daar omlaag in de verte. ☼ En overal perken vol heerlijke diep paarse of blauwe cineraria's, struiken vol oranjebloesems, wier geur de geheele omgeving balsemt, en op wier teedere wasachtige bladeren schoone vlinders hunne kleurige vleugels baden in het klaterevend zonnelicht. ☼ Er zijn schoone plekjes op deze aarde...

J. TEN KATE.

Het Ordalie van Bauck Yuckema.

HET bekende verhaal van Koning Radboud, die de kerstening weigerde en liever met zijne voorvaderen de verschrikkingen van de hel deelde, dan alleen de zaligheden des hemels te genieten, is een treffend voorbeeld van kinderliefde op religieus gebied uit de geschiedenis van Friesland. Minder bekend, hoewel niet minder sympathiek, is de historie van Coert fen Hichtum en zijne Moeder, Bauck Yuckema, die zich tegen het einde der 13de eeuw moet hebben afgespeeld in de omgeving van het toenmalige Akkerom en wel in het groote klooster te Nes en de stins Meskenwier; aan de laatste herinnert de kapitale boerenplaats van dien naam, terwijl ter hoogte van het voormalige klooster de oude begraafplaats zich uitstrekt met zijn karakteristieke „bengel”, die de begrafenissen beluidt. ☼ Coert fen Hichtum, kinderloos weduwnaar, bewoonde de Stins Meskenwier, die met aanhoorige landerijen door overerving van de zijde van zijn vrouw in zijn bezit was gekomen. Dit bezit werd hem gedurende vele jaren vruchteloos betwist door de abten van het Nesker klooster, want Coert, het proto-

type van den „fryske stijfkop”, was taai en wist met geweld van wapenen een bezit te handhaven, dat hem anders door advokatenlist zou zijn ontgaan. ☒ De abt van Nes, Wigboldt, die minder in vrome overpeinzingen en goede werken opging, dan in wereldsche kuiperijen, wist tenslotte een duivelsche wraak te vinden om den tegenstander te treffen. Hij stelde diens hoogbejaarde moeder onder beschuldiging van toovenarij, niet zeldzaam in die dagen, en wist door te drijven dat zij op een vuurproef moest worden gesteld ten overstaan van een raad, waarin haar eigen zoon — als eerste edelman in den omtrek — zitting had. ☒ Coert fen Hichtum, die behalve een wakker krijgsman een vroom edelman moet zijn geweest, getuige zijn overgang tot den geestelijken stand op lateren leeftijd en zijn bedevaart, barrevoets, als bedelend monnik naar het Heilige land, weerde zich met alle kracht tegen dit besluit, maar moest zwichten voor hoogere macht en priesterlist. ☒ Tijdens eene afwezigheid van haar zoon wist men Bauck Yuckema van Meskenwier op te lichten en hield haar tot den oordeelsdag zwaar gekerkerd in het klooster. ☒ Op 12 October 1285 was op het binnenplein van het klooster alles voor de proef in gereedheid gebracht en een stroom van volk van onderscheiden rang wachtte met het gebruikelijke ongeduld — hetzelfde, waarmede heden ten dage queue gemaakt wordt voor een gruwelfilm — op de vertooning. ☒ Op het rechtersgestoelte hadden de oordeelaars plaats genomen en voor de verhoogde plaat, die door vlammeende takkenbosschen wit gloeiend werd gemaakt en waarover de bijna tachtigjarige aanstonds blootvoets zou moeten wandelen, was een altaar opgericht, waarop plechtig de mis was opgedragen, alvorens het ordalie zou plaats vinden in naam der Moeder Gods, wier beeltenis uit de kapel was gedragen naar de rechterzijde van de vuurplaat. ☒ Nadat de strenge beschuldiging van hekserij en duivelsgemeenschap was afgelezen, en ieder, die zich tegen het ordalie mocht verzetten met banvloek en verwijdering uit den schoot der kerk was bedreigd, werd de oude vrouw voorgeleid in het grauwe boetkleed, de handen gebonden, de grijze haren los om het van angst verwrongen, oude gelaat. Moe, gebogen, moeizaam voortschuifelend kwam zij tot voor de rechterstafel, waar zij ontkenkend antwoordde op alle tegen haar uitgebrachte beschuldigingen en toen de abt met donderende stem haar lastering verweet van het allerheiligste — volgens de acte zou zij des nachts, gezeten op een bezem, de hostie hebben geroofd uit de kapel en deze over de weilanden hebben uitgespogen, waardoor de grazende koeien aan de veepest waren gestorven — richtte zij de starende oogen op het madonnabeeld, als een stomme klacht en eene smeeking om Haar tusschenkomst. Maar het beeld van de Moeder Gods glimlachte met denzelfden glimlach, waarmede zij jaren lang in de kapel de gebeden had aangehoord en kwam niet te hulp. ☒ Of misschien toch wel, ongezien, en kiezend voor haar hulp hem, die daarvoor door God was aangewezen. Want toen de abt het bevel gaf, dat thans door het vuur God en zijne Heiligen zouden uitwijzen of de aanklacht juist was, geschiedde er een daad, even ongehoord als de terugkeer van koning Radboud uit het doopvont. ☒ Banvloek, onteering, dood en hel trotseerend, stelde Coert fen Hichtum het „eert uw vader en uwe moeder” hooger dan alle verschrikkingen, waarmede de abt had bedreigd. In minder dan geen tijd rukte hij zich uit het gestoelte, plaatste zich tusschen zijne Moeder en de gerechtsdienaren en riep met de kracht, die de extase schenkt, dat de dood dengene wachtte, die het zou wagen zijne moeder aan te raken. ☒ Een oogenblik van aarzeling volgde; de knechten weken terug; abt en monniken, verbluft, zwegen. Maar

BLOEMENWEELE, MET UITZICHT OP DE MIDDELLANDSCHE ZEE.

de eerste, Coert ongewapend wetend (de vordering had geluid, dat allen zonder scherp of zwaard ter ordalie moesten verschijnen) dreigde nogmaals met ban en verdoemenis en gaf last de „tsjoenster” te grijpen. En Coert, ziende dat hem geen keus overbleef, greep naar het eerste verdedigingsmiddel het beste, dat onder zijn bereik was en . . . het Mariabeeld als een knots zwaaiend, verbrijzelde hij twee knechten en den abt den schedel. ☒ Algemeene verwarring ontstond: aanhoorigen van fen Hichtum worstelden met kloosterlingen, leden van den raad van oordeel trokken partij vóór en tegen, al naar hunne politieke inzichten, en te midden van schreeuwen en vechten baande Coert, woest het beeld zwaaiend en op zijn linkerarm zijne moeder dragend, zich een weg tot de geopende poort, waar een bevriende hand noodigend zijn paard had gebracht. In allerijl wierp hij zich in het zadel en, met de oude vrouw voor zich, ging het in razenden draf langs den grooten weg op de Meskenwier in. En zijn daad werd beloond, want veilig kwam hij binnen de zathe, waar Bauck Yuckema in '92 overleed. ☒ Er zullen in deze tusschenliggende jaren, waarover de geschiedenis een donkeren sluier werpt, wel vele aanvallen op Coert gericht zijn, direct op de stins, indirect door de geschriften der H. Kerk, want acht maanden na de uitvaart zijner moeder verlaat hij huis en hof en trekt naar het Heilige Graf als een nederig boeteling, wellicht om den smaad uit te wischen, der Madonna aangedaan, wier vreedzaam beeld hij voor doodslag had gebruikt. ☒ Maar zijn dagen werden verlengd in het land, waar de Heere hem had geplaatst, want in 1326 stierf hij in een convent binnen Leeuwarden, hoog aan jaren en vaardig tot de hemelsche reis.

WOUTER VAN RIESEN.

TROPISCHE PLANTENGROEI AAN DE RIVIERA.
PERGOLA BIJ HET HUIS.

Van een Dichter die een gewoon mensch worden wou.

ER was eens een dichter, die gewoon mensch worden wou. Die arme jongen had er alle redenen toe. Van zijn dichterschap had hij nooit andere vreugde dan die innerlijke gekend, welke het scheppen schenkt. Dat is wel veel, wel zeer veel, maar in het maatschappelijk leven telt die vreugde zoo weinig mee, wijl men er niets voor koopen kan. Andere vreugden en genietingen, welke hij zich in fantasieën had gedroomd waren ver van hem gebleven. ☼ Jaren lang had hij geschreven en er naar gestreefd gedrukt te worden. En in plaats dat zijn naaste omgeving hem eerde en ontzag om zijn geduld, gezwegen nog van zijn talent, had een ieder hem uitgelachen om elk vers dat een redacteur terugzond. Als men hem zou hebben uitgelachen om elk vers dat hij schreef, zou hij het zeker niet doorstaan hebben. Zóóvele gedichten schreef hij. ☼ Jaren lang hoopte hij eenige verzen, of zelfs maar één gedicht, geplaatst te krijgen in een tijdschrift. Als dat toch maar ééns plaats vond, zou men hem in eigen omgeving beter leeren waardeeren en de buitenwereld zou op hem letten en wellicht van hem spreken. Toen echter eindelijk een zijner verzen in een groot tijdschrift stond, lachte zijn heele familie zich krom om het geringe honorarium dat hij er voor kreeg. Vier literaire overzichtschrjvers letten zijn vers op en schreven er eenige woorden over. Drie daarvan hadden het, docht hem, „begrepen” en gaven hem een goedkeuring, en de vierde kamde zijn vers met acht wreede woorden onherroepelijk af. En nu moest hij ervaren dat ieder dien hij kende of die zich met hem bemoeide, wel die slechte critiek had gelezen, doch dat niemand kennis droeg van de drie aanmoedigende beoordeelingen. ☼ Nog méér en grooter teleurstellingen moest hij doorstaan. Vele jaren na het verschijnen van zijn eerste vers, kwam eindelijk een bundel van hem uit. Dat zou het hem doen, dacht hij. ☼ Maanden lang vóór het uitkomen fantaseerde hij een succes dat hem alle moreele en geldelijke ellende, welke hij tot nog toe geleden had, zou doen vergeten. Hij zag zekeren dag plots zijn bundel gepubliceerd in een groot dagblad en vond advertenties in elk blad dat hij in handen nam. ☼ Hij wandelde door de stad en de eerste boekwinkel dien hij voorbij ging bleek zijn bundel in etalage te hebben. Niet één, maar wel tien exemplaren. En het kwam hem voor dat er dien dag aanmerkelijk meer menschen naar de boeken tuurden dan andere dagen. Zijn bundel ontbrak in geen etalage. Verre bekenden, die hem vroeger ternauwernood groetten, kwamen hem nu tegemoet, zijn bundel in de hand houdend.

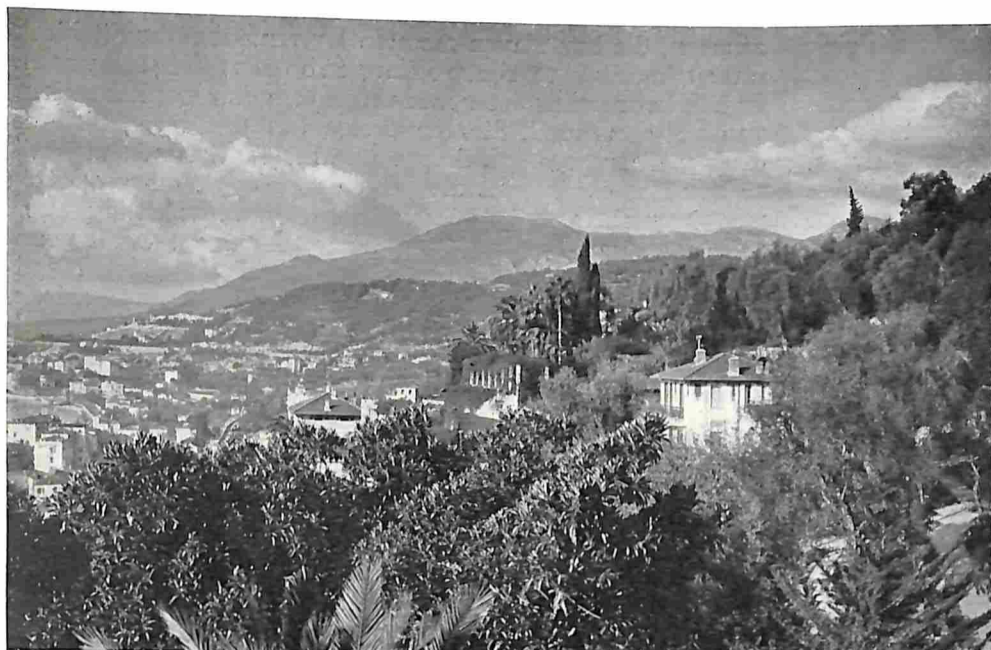

TROPISCHE PLANTENGROEI AAN DE RIVIERA.
AAN DEN VIJVER. ALS EEN SPROOKJE UIT HET VERRE OOSTEN.

TROPISCHE PLANTENGROEI AAN DE RIVIERA. PALMENPRACHT.

Critici voorspelden hem een schoone toekomst en voorloopig een spoedigen herdruk... ☼ Zoo ongeveer *fantaseerde* hij zijn eerste succes. Maar de *waarheid* was dat hij, weken lang nadat zijn bundel uit was, hem nog in geen enkele etalage had gezien, terwijl de bundel van een dichteresje dat nog nooit gepubliceerd had, letterlijk in elke winkelkast lag. ☼ Eindelijk zag hij zijn boekje liggen, in de etalage van een klein winkeltje in een dwarsstraat; trillend van emotie ging hij naar binnen en nog voor hij wist wat hij gevraagd had, lag het bundeltje voor hem. Hij sloeg een bladzij om en las „Ter recensie”, Het was dus een recensie-exemplaar, door een criticus ver onder de waarde verkocht. ☼ Niet één zijner vrienden of bekenden zag ooit zijn boekje liggen, of wist dat het „uit” was. Er was dus geen sprake van dat zelfs maar één het kocht. Wel vertelden zij hem van dichter die of dichteres zóó, die plotseling algemeen bekend was geworden en wiens of wier bundel in geen winkelkast ontbrak. ☼ Teleurstellingen van denzelfden aard doch die hem nog dieper griefden, veroorzaakten hem zijn liefdesontmoetingen. Het toeval wilde namelijk, dat hij zich altijd voelde aangetrokken tot meisjes die totaal verstoken waren van dichterlijk gevoel, maar er zooveel te meer over kletsten. Niet een harer had nog ooit een zijner verzen in een periodiek gelezen, maar alle hadden ze het hoofd vol rijmpjes van in den laatsten tijd bekend geworden voordrachtskunstenaars. ☼ Ze konden alle met veel gevoel lange verzen declameeren wier sentimentaliteit hem onpasselijk maakte en wier rethoriek zijn taal- en kunstgevoel pijn deed. Maar als hij een zijner beste verzen opzei gaapten ze en vielen ze hem in de rede met vragen over onderwerpen die háár even onverschillig waren, als hem onbekend. ☼ Nooit ontmoette hij een meisje dat hem reeds als dichter kende en geen zijner vriendinnen kon zich ooit tot die hooge bewondering opvoeren welke, volgens de moderne romantiek, jonge meisjes voor dichters voelen. Integendeel, elk harer liet hem altijd merken, dat ze niet in zijn dichterschap geloofde en dat een echte dichter iemand was, die men nooit zag. ☼ Tot hij, dertig jaar oud zijnde, een meisje ontmoette dat zijn bundel voor verjaarsgeschenk had gekregen en vele verzen er uit, uit het hoofd kende. Zij geloofde niet slechts in zijn dichterschap, maar hield reeds van hem, vóór ze hem nog ontmoet had. En toen ze elkaar eindelijk troffen en hij, door haar eerlijke bewondering bekoord, diepere interesse voor haar opvatte, zei ze hem, dat ze nooit een gewonen man had kunnen liefhebben en zij van hem het meest hield om zijn dichterschap. Hij wist toen niet en zij begreep niet dat geen „gewoon” man ter wereld ooit haar als vrouw had kunnen verlangen wijl ze niet slechts ziekelijk

HET GEZICHT UIT DEN TUIN OP MENTON.

geëxalteerd, totaal onpraktisch en onhandig in alle opzichten was, maar bovendien longlijdst, die meer behoefte had aan een bosch-sanatorium, dan aan een énkamerwoning met een wieg en een schreeuwend kind er in. ☼ Toen de waarheid daarvan eindelijk tot hem doordrong, wou hij ó zoo graag een „gewoon” mensch worden, met gewone energie en, met vooral „gewone” inkomsten. Hij zou zoo graag in plaats van zijn beetje honorarium voor verzen, opstellen en vertalingen een *vaste* verdienste als gewoon mensch hebben, om haar en het kind althans van het eerstbenoodigde voldoende te kunnen voorzien. ☼ Dus trok hij op zekeren regenachtigen, windrigen morgen zijn oude, kale jas aan, zette zijn verweerden zwarten deukhoed op, en ging op weg naar den toovenaar, om dien te verzoeken hem in een gewoon mensch te veranderen. Hoewel hij zijn vrouw vroolijk groette en zich inpraatte dat hij met genoegen die verandering zou ondergaan, wist hij zeer goed dat hij loog en huichelde. Want, hij kon maar al te slecht van zijn dichterschap afstand doen en de waardigheid van gewoon mensch lokte hem niet in het minst aan. ☼ De toovenaar woonde in een knoestigen, hollen boom, in een oud van dorre takken rammelend woud. De grond was er altijd glibberig en modderig en vooral als het woei en regende, als dien ochtend, was een wandeling er door verre van aangenaam. ☼ De dichter was het bosch nauwelijks ingetreden of een venijnige windvlaag rukte hem den hoed van het hoofd en blies dezen op een hoogen tak. Daar bleef hij hangen, als een groote, gore vrucht, een misgewas, dat gegroeid was om het gansche bosch schande aan te doen. ☼ De jonge man keek met droeven blik zijn hoed na, want, ook al was die nog zoo oud en verkreukeld, hij was er desniettenstaande erg aan gehecht, wijl hij geen andere had. Na zonder succes op het toeval te hebben gehoopt, ging hij eenige minuten later verder. ☼ Zooals gewoonlijk, als het flink waaide en regende, zat de toovenaar op een berg modderige bladeren, vóór zijn boom. Hij telde de druppels die voor hem neer vielen en lette daarom eerst op den dichter, toen die vlak voor hem stond. Hoewel hij gewoonlijk zijn aandoeningen behoorlijk kon bedwingen, zooals dat een toovenaar past, blikte hij nu meewarig den sjovelen man aan, die met ongedekt hoofd bij hem kwam. Hij wees naar een berg bemodderde bladeren, een beetje lager dan de zijne. „Ga zitten” zei hij op vriendelijken toon, „maak het je gemakkelijk en zeg me wat ik voor je doen kan.” „Ik ben dichter...” begon de jonge man. „Dat hoef je me niet te zeggen. Alleen dichters komt het in hun hoofd op, in dit weer door het bosch te gaan zonder hoed op.” „Maar ik wou graag niét meer dichter zijn. Ik heb er tot op heden niets dan narigheid en tegenspoed door gehad. Ik zou graag een gewoon, verstandig mensch

zijn, die oog heeft voor het praktische en zijn gedachten kan aanwenden om zijn leven aangenaamer en zorgelooser in te richten. Wilt u me helpen?” „Een dichter die praktisch en verstandig wil worden, laat zich niet zijn eenigen hoed van het hoofd waaien.” „Er groeide dat moment juist een vers in mijn brein, daarom dacht ik er niet aan mijn hoed vast te houden. U ziet dus hoe noodlottig het dichten voor me is.” „Wat verlang je dan van me?” „Zorgt u dat ik geen dichter meer ben, maar handwerksman. Dan kan ik tenminste mijn brood verdienen. Timmerman bijvoorbeeld.” ☼ De toovenaar streek behoedzaam door zijn langen baard en keek hem welwillend aan. „Ik kan je niet je dichtersziel ontnemen, maar wel maken, dat je geen verzen meer schrijft. Hier heb je een cacao-boontje. Knabbel dat maar op, onder het naar huis gaan. Als je het hebt ingeslikt, dan kan je timmeren alsof je het tien jaar lang geleerd hebt en kan je geen vers meer

schrijven. Althans, zoolang je je als timmerman kunt doen gelden.” ☼ De jonge man nam dankbaar het geschenk aan en groette eerbiedig. Dan ging hij, knabbelde het cacao-boontje op en schuierde thuis zorgvuldig zijn bemodderde broek af. Zijn moeder, die toevallig op visite was en zijn vrouw tien eieren had gebracht, keek hem met vochtige oogen aan. „Gelukkig, dat ik dat nog beleven mag. Zoolang ik je ken heb je met modderranden aan je broek geloopt,” zei ze ontroerd. ☼ Reeds twee dagen later kreeg hij werk bij den aannemer van een blok huizen. Toen de voorman bemerkte hoe bekwaam hij was, zette die hem aan de binnenbetimmering der salons. Inderdaad werkte hij zoo fraai af, dat zijn collega's bij hem kwamen kijken en zijn werk bewonderden. En als er dan eenige te zamen bij hem stonden en soms hun hoofd schudden over de overdadige zorg die hij besteedde aan kamers waarin andere menschen zouden wonen, legde hij schaaft en beitel neer en sprak hij over het genot van werken. Hij noemde het echter niet werken, maar scheppen, en raakte in geestdrift als hij aantoonde dat men zijn werk zoo goed, maar vooral zoo mooi mogelijk moest maken. ☼ De anderen waren het daaromtrent wel met hem eens, doch hadden toch eenige bezwaren. Ze zeiden dat, door te werken als hij, men bij stukloon geen droog brood zou verdienen en bij uurloon door den patroon spoedig op straat zou worden gezet. Waarop hij antwoordde dat het scheppen te heilig was, om onderworpen te zijn aan geld-tax en dat niemand die iets maken kón, het minder mooi mocht doen dan mogelijk was, uit simpele overweging dat het een uur langer kon duren. ☼ 's Avonds was hij moe en kon geen dichtregel schrijven. Echter niet van vermoeidheid, doch daar hij zijn scheppingsgeest reeds had gelegd

TROPISCHE PLANTENGROEI AAN DE RIVIERA.
EEN ROMANTISCH HOEKJE VAN DEN TUIN.

in zijn werk en in zijn gesprekken met de anderen. Toch ging hij bevredigd naar bed en stond hij vol werklust op, wyl hij mocht maken en er voor betaald werd. ☼ De voorman werd allengs minder tevreden met hem. Toen de eerste dagen het werk niet zoo vlug onder zijn handen vandaan kwam, had hij dat geweten aan de ongewoonte na wellicht langdurige werkloosheid. Doch, toen hij bemerkte dat hij tegen de anderen toespraken hield over de schoonheid van werken, deze daardoor van hun werk afleidde en zelf zoo langzaam werkte om het zoo mooi mogelijk te maken, nam hij hem even kort onder handen. „Denk er om, van Bergen, je werk ziet er wel knap uit, maar je moet ook een beetje opschieten,” zei hij. „Wanneer denk je met deze kamer klaar te zijn?” ☼ Van Bergen, in zijn schik met het pluimpje, glimlachte vergenoegd en zei, dat het nog wel een maand zou duren. „Malligheid,” antwoordde de voorman kortaf, „er zijn tien dagen voor berekend. Je bent er nu vier aan bezig, maar omdat je er niet direct in was, geef ik je nog tien. Dan moet ze klaar zijn.” ☼ Na tien dagen was de kamer nauwelijks half klaar en kreeg hij ontslag. De aannemer raadde hem aan een school op te richten voor kunst-timmeren. Voor den huizenbouw was hij, docht hem, onbruikbaar, door zijn schoonheidsbegrippen. ☼ Veertien dagen had hij nu gearbeid en tweemaal had hij zijn vrouw een weekloon thuis gebracht. En nu was het weer uit en zou de armoede opnieuw door zijn woning spoken. Hij zag er tegen op naar huis te gaan en zwierf uren lang langs de buitenwegen. Tegen twaalf uur kreeg hij den drang in zich, te gaan schrijven en nauwelijks was hij thuis of hij begon. ☼ Mid-dernacht werd zijn vrouw wakker en zag hem aan zijn schrijftafel zitten. „Wat doe je nu? Ga toch naar bed, het is zoo kil.” „Dadelijk,” zei hij, „ik ben een epos begonnen, nog een uurtje maar...” ☼ Drie dagen en halvenachten werkte hij er aan en schiep een heldendicht van den arbeid. Doch, toen hij het uitgevers aanbod, geleidden die hem vriendelijk naar de voordeur.

„Is absoluut niet in de mode,” zei de voorkomendste hunner. „Als het nog iets was over dwalende zielen of zoo iets...” ☼ Nu hij weer dichtte, ontbrak hem de energie tot werkzoeken. Trouwens, hij voelde dat de bekwaamheid voor timmeren hem al weer ontgaan was.

(Slot volgt).

RALP SPRINGER.

OP ROOF UIT.

MET ons drieën peddelden we kalm en gezellig van Ruurlo naar Vorden, toen een onzer plotseling zei: „Zag je al die mieren daar op den weg?” Een der rijwielen was dwars door den troep gereden en had er heel wat gekwetst. ☼ We stapten af, want hier zou wat interessants te zien zijn. Inderdaad was een groote troep roode boschmieren op zoek naar het nest der zwarten. Het nest. Want het was ons weldra duidelijk, dat ze dezen tocht niet voor de eerste maal deden. De kern bevond zich bijna op het midden van den grintweg; maar het was hier niet het regelmatige optrekken in lange, gesloten gelederen, langs hetzelfde smalle pad. Het had iets van uitzwermen, waarbij om een min of meer dichte groep naar alle zijden ijlere vertakkingen zich waaiersgewijs uitspreidden, echter zóó, dat verreweg de meesten zich telkens bevonden aan den kant, waarheen de stoet zich bewoog; bijna precies zoo als verkenners bij een leger, die het terrein naar alle richtingen afzoeken. Allen waren even druk in de weer, en lieten zich door niets afbrengen van hun doel: den weg vinden naar de

zwarten, die hun slaven moesten leveren. ☼ Maar dit bleek uiterst moeilijk te zijn, zoolang ze op den rijweg zelf waren. Ik kan het nergens beter mee vergelijken dan met het zoeken van een speurhond, die tengevolge van een regenbuitje of druk verkeer eveneens de grootste moeite heeft de „lucht” te houden; die telkens afwijkt en rondloopt, om tenslotte, veel langzamer dan anders, toch de goede richting weer te vinden. De eerste indruk, dien men kreeg, was die van verward doelloos heen en weer loopen; maar dit was inderdaad niets anders dan de richting zoeken. En na eenigen tijd bleek deze oogenschijnlijk verwarde zwerm zich in zijn geheel langzaam te verplaatsen naar de overzijde van den weg. ☼ Welke theorieën omtrent speurzinnenz. dezer merkwaardige diertjes mogen bestaan, voor mij staat vast, dat zij den weg vonden door middel van hun reukzin, en door niets anders. Dadelijk zal ik nog een zeer sterk bewijs voor deze theorie geven. ☼ Terwijl wij zoo dit gedoe gadesloegen, kwamen andere wielrijders, die dwars door de kolonne reden. Er kwam een molenaarskar, waaraan wielen met zeer breede velgen. Een der wielen vermorselde er een groot aantal. Geen der anderen bekommerde zich om de gevallen, ook niet om mogelijk verminkten. Onder voortdurend heen en weer gedraaf naar alle zijden, ook, als de achterhoede van een leger, terug op den afgelegden weg, schoof de troep gestadig en zeker vooruit. ☼ De berm van den weg was ter plaatse ongeveer 2 à 2½ M. breed en daalde af in een ondiepe en droge greppel. ☼ „Laat ons nu eens goed zoeken bij dat

TROPISCHE PLANTENGROEI AAN DE RIVIERA.
KLEURIGE BLOEMEN TEGEN EEN ACHTERGROND VAN STATIG GEBOOMTE.

greppeltje”, zei ik. „Daar moet het nest der zwartjes zijn.” ☼ Met ons drieën zochten we elken vierkanten d.M. af, maar vonden niets. We gaven het dus op, denkend dat het verder op den akker zou zijn. En we keerden terug naar den trekkenden stoet, dien we moesten bespieden op zijn tocht door het gras van den berm. ☼ Het was zooals we gedacht hadden. Nog toen ze op den grintweg waren, maar buiten het wielspoor, verminderde dadelijk het heen en weer geloop en werd de verspreide orde vervangen door een meer gesloten optrekken. En eenmaal in het gras, was er geen oogenblik kwestie van weifelen of mistasten. Linea recta ging het op het nest af, terwijl wij in de grootste spanning toekeken, waar dat zou zijn. ☼ Het bleek dus, dat daar, waar het verkeer de sporen ter herkenning niet had uitgewischt, de weg terstond gevonden werd en 't is duidelijk, dat tusschen het gras slechts de reukzinden weg kon wijzen. Tenzij dan een zesde zintuig, waarvan ons niets bekend is. ☼ En het nest? Het was terzij van de greppel, al was het voor ons onvindbaar, Maar hier deed zich weer een merkwaardig verschijnsel voor. De stoet toch, die zich met zoo groote zekerheid door berm en greppel voort-schoof, bleek zich... vergist te hebben? Schijnbaar alweer. Maar wel ontstond een oogenblik weer verwarring en opgewonden gedraaf. Het nest werd niet dadelijk gevonden. Ik kan daarvoor maar één verklaring vinden. Deze, dat de ingang of de ingangen tot het nest der zwarten door dezen zelf opzettelijk waren verlegd. Meen echter niet, dat de rooden zich hierdoor lieten nemen. In betrekkelijk heel korten tijd verdween een der roovers in den grond: daar was het nest. ☼ Wat nu verder gebeurde was hard om aan te zien. Zoo hard, dat een onzer telkens wilde ingrijpen. Maar dat mocht niet, hoe groot ons medelijden met de zwakke partij ook was. ☼ Een belangwekkend verschijnsel wachtte ons nog. Nauwelijks was de eerste roover, onmiddellijk gevolgd door tientallen andere, naar binnen, of uit twee of drie openingen, die we ook niet hadden gezien, kwamen de zwarten gevlucht, zooals, dunkt mij, de menschen vluchten bij een aardbeving.

Met één teekenend verschil: geen dezer zwarte mieren vluchtte zonder cocon. Maar eenmaal buiten, moest men zich verbazen, hoe zoo'n klein diertje zich met zijn last zoo razend snel kon voortspreeden over een terrein, dat toch ontzettende bezwaren voor hem opleverde. ☼ Waarheen? Och, waarheen vlucht men bij een aardbeving? Weg, zoo snel en zoo ver mogelijk weg van het gevaar! ☼ En wat speelde zich daarbinnen af? Wij konden het slechts afleiden uit hetgeen buiten voorviel. Het moet een bange en bittere strijd geweest zijn. Met elke seconde kwamen meer zwartjes voor den dag, steeds nog meezeulend den kostbaren last, dien ze in veiligheid trachten te brengen. Maar ook een deel der invallers bleek geslaagd te zijn in zijn strooptocht. Daar kwamen ze ook naar buiten rennen, een, twee, drie, steeds meer, ieder met een geroofd slaafje. Als dol renden ze weg. Misschien uit angst voor de wraak, misschien uit vreugde wegens den geslaagden roof. Wellicht waren beide oorzaken in 't spel. ☼ Maar zie, daar kwamen roovers terug zonder buit. Wat gebeurde? Twee, drie, meer verschenen aan de opening, kwamen half er uit, vielen weer terug, vertoonden zich opnieuw en sleepten zich eindelijk met „bovenmierlijke” inspanning naar buiten. Nu bleek, hoe daar binnen gestreden werd; want deze rooden sleepten allen eenige zwarten mee, die zich hardnekkig aan hun vijanden vastklemden en hen toetakelden, wat ze konden. ☼ Maar de wapenen der zwarten waren stellig onvoldoende, zelfs als ze verreweg de overmacht hadden. Wij zagen geen enkele roode mier doden. Na eenigen tijd gelukte het hun zich los te rukken. Dat scheen trouwens hun enig doel te zijn. Want nauwelijks waren ze vrij, of ze — renden naar huis? Dat scheen zoo, maar alweer, het was anders. Zoodra ze een c.M. of vijf tot tien geloopten hadden, zonder vijanden te voelen, keerden ze terug om hun opdracht te vervullen. Ze wisten wat ze hier kwamen doen, en nooit heeft een mensch meer onvoorwaardelijk gehoorzaamd aan een gegeven bevel dan deze roode boschmieren, zij het dan dat het werk rooverij was. En allen, hoe heftig ook daar binnen aangevallen, keerden terug en begaven zich zonder eenige aarzeling weer in het nest der zwarten. Ze zouden niet terugkeeren bij de hunnen zonder buit! ☼ Onwillekeurig werden onze gedachten teruggevoerd naar menige episode uit de groote menschenworsteling van 1914—1918, waarbij eveneens schitterende moed en trouw getoond werd. ☼ Wat hadden wij gaarne waargenomen, hoe zoo'n roode mier daar binnen voor de tweede maal ontvangen werd. Slaagde hij er ten slotte in met een cocon te ontkomen? En hoe? Of stierf hij er den heldendood? En hoe velen met hem? Stellig zijn niet allen weergekeerd, maar wij hebben er geen den terugweg zien gaan zonder buit. ☼ De terugtocht bood den roovers geen moeilijkheid aan. Het spoor was versch en geen enkel toonde de minste weifeling: ze hadden „lucht”. ☼ Merkwaardig dat op die terugreis niets van samenwerking of regemaat te bespeuren was. Er was geen sprake van wachten op elkaar, veel minder van het formeeren van een kolonne. Wie een cocon had, haastte zich naar huis met al de snelheid waartoe zijn krachten hem in staat stelden. ☼ Wat was daarvan de reden? Waren ze volkomen zeker, dat achtervolging en overval der beroofden niet te duchten was? Of was daar bij de zwarten een kleine achterhoede gebleven met de opdracht zich, zoo noodig, op te offeren, om den terugtocht der groote meerderheid te dekken? Was onze waarneming misschien onjuist en was de worsteling, waarvan wij een kleinigheid hadden gezien, een deel van het achterhoedegevecht? Of was het een wedloop vol eerzucht, wie wel het eerst met zijn buit terug zou zijn? Wij weten het niet.

MENTON EN DE MIDDELLANDSCHE ZEE.

☼ Ten slotte hebben wij op den grintweg aan een paar der roode mieren hun cocon afgenomen en deze een eindje verder neergelegd. De diertjes moesten nu aan 't zoeken en deden dat met onvergelykelijken ijver. Zoover we hebben kunnen zien, overtrof ook hier de wil om hun opdracht uit te voeren alle andere neigingen. Hoe lang het ook duurde, ze gingen niet naar huis, zoolang ze den cocon niet teruggevonden hadden. Tot onze spijt konden we niet langer blijven om te zien, wat ze wel zouden hebben gedaan, als terugvinden ten slotte toch onmogelijk zou blijken. Hebben anderen die waarneming reeds gedaan? A. DE HULLU.

DUEL OP DEN HOORN.

ALS de zoete lentewind gaat waaien over de groenende weiden, wordt 't drukkend warm in den dompigen stal, en wordt het voor den boer een kwelling, tusschen de bezweete dieren het drukke stalwerk te verrichten. Dan hunkert hij er naar, dat „de touwtjes eindelijk los kunnen”, d.w.z. dat het vee de wei in kan. ☼ Maar ook zijn koeien smachten naar 't groene veld naar licht en lucht en vrijheid, en als bijwijlen een vlag van frissche lentelucht den muffen stal inwaait, steken ze verlangend de koppen omhoog, als om door de groezelige stalraampjes te turen naar de grazige weiden. Dan komt een flauwe herinnering aan zomersche weelde in haar loome hersens en klinkt er een weemoedig begeeren in 't melancholisch loeien, dat nu en dan den zwoelen stal vervult. Dan „ruiken ze het gras” zegt Klaas-buur, die de verandering in „stemming” bij zijn vee wel opmerkt, als de velden weer groenen gaan en de boomen gaan ruigen van lof. Maar wachten nog, wachten; geduld nog eenige dagen, het weer is

TROPISCHE PLANTENGROEI AAN DE RIVIERA.
TE MIDDEN VAN DEN TROPISCHEN OVERVLOED.

te schraal nog, de wei nog te kaal... Maar eindelijk, eindelijk komen toch de milde zoete dagen, dat je 't gras, „temet kan hooren groeien” en de boomen zien veranderen bij 't uur. En nu de iep — de ijp, zegt Klaas-buur — al blaadjes heeft zoo groot als een koeienoog, is 't gewichtig oogenblik gekomen, dat „de kast heelemaal leeg gaat”. En een paar burens worden gevraagd om een handje te helpen bij het naar buiten brengen der drukke dieren. Of zoo'n droomerig dier als 'n koe dan druk en doenig wezen kan? Kom maar eens kijken — van uit een veilig hoekje — als Klaas-buur aanstonds „de touwtjes losmaakt”. In den stal nog zijn ze haast al niet te houden en buiten draven ze druk en dol de weide door, kop en staart omhoog! Maar 't is ook een evenement vandaag in het anders zoo kalme koeienleven! Onder de prikkelende voorjaarslucht, die ze met wijdgeopende neusgaten zoo begeerig opsnuiven, verliezen ze haar gewone koeienkalmte. En ongekende hartstochten steken op in 't loome koeienbrein en als wilde dieren gaan z' in woesten ren op elkaar in om lang verkropte winterveeten uit te vechten. Winterven? Wrok en nijd tusschen die kalm-domme dieren? — Maar heeft Bont dan niet meer dan eens den laatsten hap hooi weggekaapt voor den dikken smakelijk koeieneus van Zwart? Heeft Modderpoot niet eens 'n smakelijk brok lijnkoek opgeslobberd, dat Vaal uit den bek had laten vallen? Heeft Witkop niet vaak dwars op stal gelegen, zoodat Rooie uren lang moest blijven staan?

En dat heeft zeker geen „kwaad bloed” gezet! Maar Touw of ketting verhinderden 'n duel op den hoorn... Maar aanstonds op 't vrije veld, in de bedwelmende voorjaarslucht, zal metwoeste energie de winterveete worden uitgevochten. Maar vooruit! Bij het hek vandaan! Daar komt Klaas-buur met Bont, die dol over 't erf springt en tot nuttige kalmeering nog een paar geduchte klappen op den kop krijgt. Weer een komt den stal uit hollen, nog een, nog een! En de geluiders hebben nauwen tijd de drukke dieren het touw van

Foto R. H. Herwig.

BLOESEMWEELDE IN HET VADERLAND.

de horens te nemen. Maar bij het hek zijn ze vrij! En dan... dan... neen, toch niet rennen ze onmiddellijk als dolle beesten de weide op; neen, verbluft blijven ze een oogenblik in de wijde, zonnige ruimte staan, met volle teugen opsnuivend die heerlijke, frissche lentelucht! Maar de prikkelende zuurstof jaagt het bloed sneller door het anders zoo loome koeienlijf en een krankzinnige drang ontstaat naar rennen, draven door het wijde, vrije veld. Daar schieten ze vooruit, holled als een paard, dat de modderbrokken in de lucht vliegen! Dat de grond er van dreunt! Rennen, rennen!... en dan in eens met een schok stilstaan, dat de voorste voetgewrichten (de knieën) tegen den grond kraken. Een oogenblik rust om in diepe hijging de prikkelende lucht op te snuiven. Daar heb je 't! Bont en Zwart plotseling tegenover elkaar! Daar schiet een vuurstraal van woede uit de groote oogen, die anders zoo dom en droomend de wereld inkijken. En in een oplaaiing van razernij krommen ze den stevigen nek, brengen den kop met de dreigende horens in gevechtstelling en... vliegen op elkaar in... Hé, daar knarsen aanstonds de harde horens, daar splinteren ze en kraken in de geweldige botsing! Daar bloeden aanstonds zoo vreeselijk de ontsierde koppen... Neen, neen er gebeurt niets, beuteuter staan ze het volgend oogenblik tegenover elkaar, en de verwoede duellisten van zoeven proesten van een vreemde scherpte in neus en keel. Want Klaas-buur heeft slim z'n maatregelen genomen vóór zijn beesten van stal gingen, en

prachtig het duel op den hoorn verhinderd. Een koe met „geskandeliseerde” kop is z'n volle geld niet meer waard, weet Klaas-buur bij ondervinding. De horens moeten er op blijven. En daarom heeft de slimme boer met scherpen azijn de koppen tusschen de horens bevochtigd. En 't zuur aroom heeft goed gewerkt! Ontnuchterd staan Zwart en Bont te kijken en de winterveete lijkt vergeten... Maar weg zijn ze alweer! Draven, vliegen weer, in ongevaarlijken ren door de wei... nog eens... nog eens... En dan komt eindelijk de gewone koeienkalmte weer over het opgewonden dier. Het wordt weer de oude koe, die rustig z'n lijf dik eet aan het heerlijke, malsche gras. Het smaakt weer zoo lekker na die harde, soms half verbroeiide of schimmelige hooisprietten, die maanden lang het hoofdvoedsel zijn geweest. En ten laatste gaan ze rustig liggen in de zachte groene wei, om herkauwend de smakelijkheid van het nieuwe, weelderige voedsel nogmaals te genieten.

M. KRAMER.

Bloesemweelde in het Vaderland.

In een nummer, waarin zoovele afbeeldingen herinneren aan den bloemen- en plantenovervloed in het zuidelijke land aan de blauwe Middellandsche zee, mag niet geheel gezwegen worden van de weelde der bebloesemde vruchtboomen, die in deze dagen in ons eigen land te bewonderen is geweest.

O! het heeft ditmaal wel lang geduurd, en bijna begonnen wij te wanhopigen, dat nog ooit de schrale winden, de kille regenvlagen, zouden wijken voor lente's komst. Maar plots is zij dan toch gekomen, en de geduldig-wachtende knoppen sprongen open onder haar zachten adem. En na weinige dagen, waarin het was alsof zij reeds hand in hand ging met den Zomer, verwekte zij het oude maar altijd weer ontroerende wonder van de bloesempracht. Vooral in de Betuwe vertoonde het wonder zich in volle schoonheid. Daar prijken weer de talloze

witte of zachtrose boeketten van de vele vruchtboomen, dat 't was of een teer bruidskleed hing over de vele boomgaarden, die ons straks hun kostelijke vruchten zullen bieden. Maar overal in 't land, in kleine tuintjes zoowel als in parken, bogen de takken der boomen onder de bloemenpracht van het wit, paars, geel of rood. Machtige bondgenooten van de vruchtboomen waren weer de seringen, balsemend de lucht met hun heerlijke geuren, en de vroolijke meidoorns. En de forsche kastanjes, als geillumineerd met ontelbare kaarsjes. Na langen, langen winter is dan eindelijk de belooning voor ons geduld gekomen. De laatste weken, met hun overweldigende bloemenweelde die te meer verraste door haar plotselingheid, hebben veel — neen alles goed-

A. L.

Ontvangen boeken.

Van de Schweizerische Verkehrszentrale te Zürich ontvingen wij haar uitgave „Swiss Travel Almanac, Summer Season 1924.” Met 11 artikelen en 12 platen, waarvan een tweetal in kleurendruk.

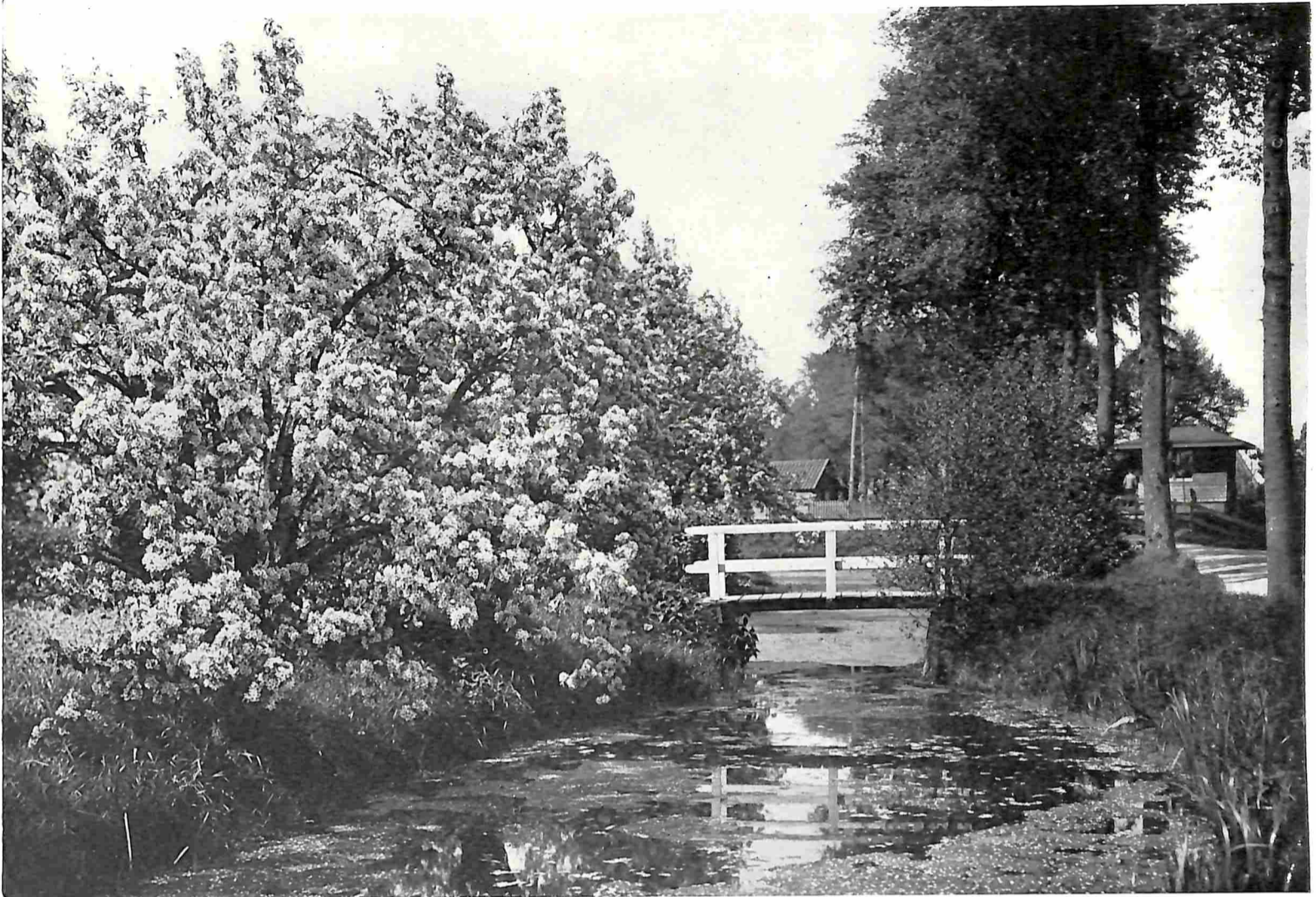

Foto R. H. Herwig.

BLOESEMWEELDE IN HET VADERLAND.

HOEVEN EN KLAUWEN

DOOR

G. D. ROBERTS.

I

DE BEER, DIE DACHT DAT HIJ EEN HOND WAS.

DE magere zwarte moeder lichtte haar kop op en hield even op met het heerlijk besnuffelen van het fluweelig dons van haar jong. Het jong was pas vier-en-twintig uur oud en nam heel haar woest hart in beslag; maar haar ooren hadden het geluid opgevangen van zware voetstappen, die den berg beklommen. Het waren zelfbewuste, onbevreesde stappen, die geen moeite deden zich onhoorbaar te maken en daaruit maakte zij op, dat het de stappen waren van het eenige schepsel, dat het waagt zoo luidruchtig de eindeloze stilte te doorschrijden. Haar hart klopte van angstig wantrouwen. Zij gaf het jong een geruststellend likje, duwde het netjes opzij met haar groote pooten en stak haar kop voorzichtig uit de opening van het hol. ☞ Zij zag een man — een woudlooper in bruinrijks homespun en zware kaplaarzen en met een geweer over den schouder — die onbezorgd het flauw zichtbare pad opliep, dat dicht langs haar woonplaats leidde. Haar eigen groote voetsporen waren dien zelfden ochtend uitgewischt door een zachte dooisneeuw, die nog laat in het seizoen was neergevallen — „roodborstjes-sneeuw” noemen ze het in New-Brunswick — en de man, die met moeite zijn weg zocht langs dit onbekende pad over den berg, had er geen idee van, dat hij gevaar liep op verboden terrein te komen. Maar de berin, wier heele kijk op het leven werd gevuld door het kleine, zwarte schepseltje, dat achter in het hol lag, dacht niet anders dan dat het eenige doel, waarom de man naar boven was geklauterd, was haar te berooven van haar schat. Zij liep terug naar haar jong, duwde het met haar snoet in een hoek en krabde er voorzichtig wat dorre bladeren overheen. Toen, met oogen die gloeiden van woede en angst, ging zij terug naar den ingang van het hol en bleef daar onbewegelijk liggen om de komst van den vijand af te wachten. ☞ De man kwam met veel geraas den berg opklauteren en bromde

van tijd tot tijd, als zijn voeten uitgleden op de vochtige, bemoste steenen. Hij haalde diep en tevreden adem toen hij een klein stukje vlakken bodem bereikt had, misschien zoowat twaalf voet lang, waarop aan het uiteinde een mager struikje groeide. Achter die struik zag hij iets, dat leek op den ingang van een hol. Benieuwd wat dit wezen kon, liep hij vooruit om een onderzoek in te stellen. Bij den eersten stap vloog een reusachtig zwart dier, met open bek en uitgestoken klauwen, over het struikgewas heen en wierp zich op hem. ☞ Iemand, die in het oerwoud is opgegroeid, leert daar vlug te denken, of beter gezegd, te denken en te doen op hetzelfde oogenblik. Terwijl het groote dier zijn sprong nam, had hij reeds zijn geweer opgeheven en gevuurd. De lading was niet meer dan een groot kaliber hagel, bestemd voor een laag vliegende troep trekganzen of eenden. Maar op zoo korten afstand — slechts zeven of acht voet — drong het door het doelwit heen als een zwaren kogel met zachten kop en met een weerstandskracht, die het dier midden in den sprong deed neertuimelen, alsof het door een stoomhamer getroffen was. Het viel neer waar het getroffen was, een onooglijk hoopje vel en grijnzende tanden. „Duivels,” zei de man, „dat was nog net op 't kantje!” ☞ Hij wierp de leege huls uit de kamer en stak er een nieuwe in. Toen bekeek hij nauwkeurig het warme hoopje vel en tanden. Toen hij zag, dat hij een moeder gedood had en tevens, dat haar vel roestig en dun was na haar winterslaap, sprak zoowel zijn gevoel als het nuttigheidsbegrip, dat iedere verstandige woudlooper heeft. ☞ „Arm schepsel!” mompelde hij. „Ze heeft zeker een baby in dat hol daar ginds. Dat verklaart ook haar overhaasten aanval. Bijna jammer, dat ik haar nu moest dooden, buiten het seizoen, terwijl haar huid niet de moeite van het stroopen waard is!” ☞ Daarop trad hij het halfdonker van het hol binnen en ontdekte aldra het jong in zijn onvoldoende schuilplaats. Hoe jong het ook was, jankte het van angst en sloeg naar hem met zijn kleine pootjes, toen hij het opnam, daar het de lucht van den vijand rook. ☞ De man glimlachte goedig bij dit vertoon van moed. „Wel, wel, je bent een brutale rekel!” zei hij. En omdat hij dieren door en door kende en liefhebberij had in allerlei proefnemingen, legde hij het jong neer en keerde terug naar het lijk der moeder. Met

zijn mes sneed hij handenvol van de ruwe haren af en vulde daar half zijn zak mee. Daarna wreef hij zijn handen, zijn mouwen en de borst van zijn ruige jas over het warme lichaam. „Ziezoo”, zei hij, terwijl hij terugging naar het hol en het jong weer opnam, „ik heb je weliswaar tot wees gemaakt, maar ik zal mijn best doen te zorgen, dat je er niet te veel onder lijdt. Je moet maar zien te gelooven, dat ik je moeder ben, tot ik een betere voor je kan vinden.”

☞ Lekker rustend in de armen van den man en met zijn neus rustend op een hoopje haren van zijn moeder, gaf het jong het op om te piekeren over een vraagstuk, dat toch boven zijn begrip ging en viel spoedig in een onrustigen slaap. En de man, blij met zijn nieuw speelgoed, liep voorzichtig om zijn sluimering niet te storen. ☞ Nu had zich toevallig in Jabe Smith's hoeve aan den anderen kant van den berg een klein drama afgespeeld. Jabe Smith's hond, een langharige, bruine retriever, was van haar pasgeboren jongen beroofd. Ze had er zes ter wereld gebracht, maar vijf ervan waren haar dadelijk ontnomen en verdronken; want al was Jabe nog zoo goedhartig, hij had toch heel goed ingezien dat zijn medelijden te duur betaald zou zijn met het resultaat, dat het stukje grond, dat hij met zooveel moeite ontgonnen had, ten slotte bevolkt zou worden door ontelbare honden. Gedurende twee dagen had de arme, bruine moeder in haar mand in een hoek van den schemerigen stal, al haar genegenheid uitgestort over haar eenig overgebleven jong; en toen was, juist toen zij even het huis was ingeloopt om iets voor haar ontbijt te nuttigen, een van Smith's groote, roode ossen den stal ingeloopt en had uit pure domheid een groote, gespleten hoef in de mand gezet. Dat was dien zelfden ochtend gebeurd; en dien heelen dag had de treurende moeder huilend, jankend of stil en in zichzelf gekeerd door den stal geloopt en had verlangende, wanhopige blikken geworpen naar de mand in den hoek, die ze

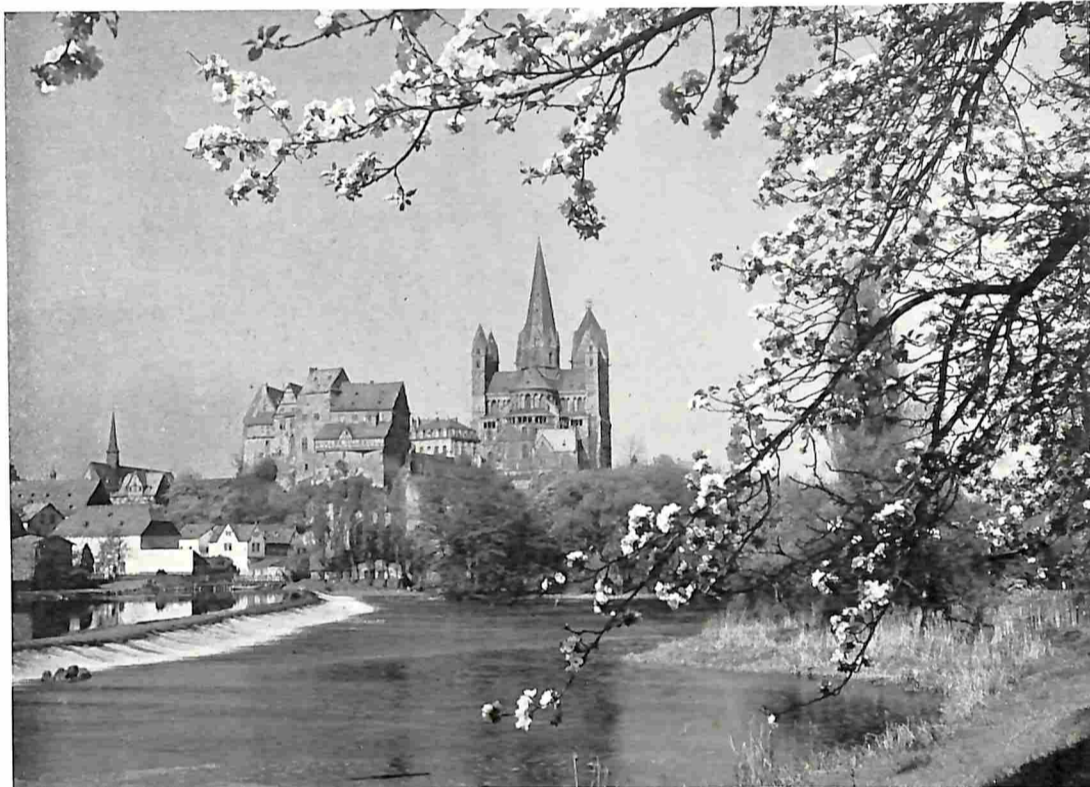

Foto A. Rupp.

VOORJAAR AAN DE LAHN BIJ HET STADJE LIMBURG.

noch naderen, noch geheel verlaten wou. ☞ Toen haar baas terugkwam en aarzelend voor de staldeur bleef staan, terwijl hij naar binnen keek, bemerkte de bruine moeder het kleine, harige diertje, dat in zijn gebogen arm lag. En een groote liefde ervoor kwam plotseling in haar op. Vleiend en bedelend ging zij naar den man toe, ging op haar achterpooten tegen hem aan staan en rekte zich uit, tot zij het slapende jong kon likken. Jabe Smith, die dit optreden niet begreep, keek verbaasd en ging in de mand kijken. Toen begreep hij het. ☞ „Als je het jong hebben wilt, Jinny, is-ie van jou, hoor! En 't spaart mij een hoop moeite.”

II

☞ Gedreven door honger en gerustgesteld door het handjevol bont, dat de jager bij hem had laten liggen, gewende het berenjong zich spoedig aan zijn pleegmoeder. Ze leek wel erg klein, die nieuwe moeder, en ze had een verontrustenden geur; maar in de oogen van het jong was de hoofdzaak, dat ze datgene verschafte, wat zijn honger kon stillen. Weliswaar was de smaak iets nieuws voor hem en nieuwigheid is voor alle kleine dieren, van welke soort ook, volstrekt geen aanbeveling; maar het eenige, dat het jong van melk verlangde was, dat ze warm was en in ruime mate verkrijgbaar. En daar hij voortdurend gelikt en vertroeteld werd en gevoed tot zijn buikje zoo rond was als een meloen, vergat hij al spoedig

het hol in de berghelling en ging hij Jabe Smith's schuur beschouwen als een heel alledaagsche woonplaats voor jonge beren. ☞ Jinny was uit haar aard een goede moeder. Had men haar haar eigen jongen gelaten, dan had ze gedurende het gebruikelijke aantal weken alle liefde en zorg aan ze gewijd en ze daarna tot hun eigen bestwil onverschillig gespeerd en weggejaagd. Maar in haar dappere hondenziel leefde een ander gevoel, noem het verbeeldingskracht zoo ge wilt, en had dit wakker geroepen, zooals geen eigen kind had kunnen doen. Zij hield bijna overdreven van het jong en offerde er zich heelemaal voor op. Zelfs haar geliefde baas moest zich met een tweede plaats in haar hart tevreden stellen en zijn huishouding, waarvan zij zich tot nu toe als de bewaakster had beschouwd, leek haar nu alleen te bestaan ter verbeelde dit zwarte wonderkind, waarvan zij zich blijkbaar verbeelde de echte moeder te zijn. De eer dat het kleintje zoo wonderbaarlijk groeide — want beren worden klein geboren en moeten zich dus haasten om dit weer goed te maken — schreef ze heelemaal aan zichzelf toe; en ze zou er nog niet toe zijn overgegaan om hem te spenen, als hij niet zelf een eind aan de zaak gemaakt had door te toonen, dat hij meer hield van het vaste voedsel uit de keuken. Toen zij hem niet langer kon voeden, bleef zij echter zijn trouwe kameraad, speelmakker en dienaar; en het beertje, dat een

s c h e l m s c h e n
maar goeden
aard had, beloon-
de haar toewij-
ding door haar
in alle dingen
zooveel mogelijk
na te doen. Daar
de beer uit zijn
aard een zwijg-
zaam dier is,
scheen haar luid
geblaf telkens
weer zijn verba-
zing en bewonde-
ring op te wek-
ken; maar al zijn
pogingen om haar
te imiteeren lie-
pen op niets uit
dan dat hij van
tijd tot tijd een
g r o m m e n d
„woef” liet hoor-
ren. Dit bromme-
rige geluid, het
eenige, dat hij
voortbracht be-
halve het gejack
dat het teeken was

van zijn voortdurenden eetlust, werd ten slotte zijn naam; en hij leerde al gauw er naar te luisteren. ☞ Jabe Smith was, zooals we reeds zeiden, iemand die dieren kende en van ze hield. Al spoedig kwam hij tot de overtuiging, dat Woef opgroeide in het geloof, dat hij een hond was. Het was misschien in sommige opzichten wel gemakkelijk, dat hij niet wist, dat hij een beer was — dat weerhield hem wellicht van sommige dingen waartoe zijn natuurlijke aard hem anders had geleid. Maar daar hij in alle opzichten zijn pleegmoeder trachtte na te volgen, voorzag Jabe Smith den tijd — die niet lang meer kon uitblijven — waarin het forsche en aanhankelijke dier zou opgegroeid zijn tot een reus, die zeven of acht honderd pond zou wegen en die nog altijd zou wanen, dat hij een hond was. Daarom begon Jabe Smith de vriendelijkheidsbetuigingen van Jinny in te toonen, in het vertrouwen, dat dit voorbeeld het gewenschte effect bij het berenjong zou hebben. In de eerste plaats roeide hij grondig alle idee, dat ze voor schoothondje kon dienst doen, uit haar geest. Hij had geen lust, dat een dergelijk denkbeeld wellicht in Woef's jonge hersenen kon post vatten. Ook ontwende hij de arme Jinny onmiddellijk haar liefkoozende gewoonte om tegen hem op te springen en met de voorpooten tegen zijn borst te gaan staan. Dat leek hem een bewijs van genegenheid, dat — als het door een beer van zevenhonderd pond betoond werd — overweldigend zou mogen genoemd worden. (Wordt vervolgd).